

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku A. C. i F. C.

przy uczestnictwie M. O., J. C., X. O., S. G., Z. Ś., D. K., G. B., H. M., J. W. i A. G.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez posiadacza samoistnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika M. O.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**

**2) zasądza od uczestnika M. O. na rzecz wnioskodawcy A. C. kwotę 1350,- (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych oraz na rzecz uczestniczki Z. Ś. kwotę 2025,- (dwa tysiące dwadzieścia pięć) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania apelacji wnioskodawczyni A. C. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 26 września 2017 r. – Sąd Okręgowy w K., postanowieniem z dnia 16 marca 2018 r. zmienił tamto postanowienie w punktach pierwszym i drugim w całości i stwierdził, że S. i J. małżonkowie O. oraz C. i A. małżonkowie Ł., a także L. i F. małżonkowie C. – stali się z mocy prawa z dniem 4 listopada 1971 r. na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej współwłaścicielami po 1/3 niezabudowanej, opisanej w postanowieniu nieruchomości położonej w D., gmina R., jak również rozstrzygnął o kosztach postępowania. Podstawą prawną orzeczenia były przepisy ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. z 1971 r., poz. 250 ze zm.).

W skardze kasacyjnej uczestnik M. O. zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem art. 233 § 1, art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c., w następstwie czego doszło do pominięcia części materiału zebranego w postępowaniu oraz pominięcia odmiennych ustaleń dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

W dwóch odpowiedziach na skargę kasacyjną wnioskodawczyni A. C. oraz uczestniczka Z. Ś. wniosły o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. twierdząc, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Niestety, wymagane przez art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. uzasadnienie wniosku ograniczył do jednego zdania, z którego miało wynikać nie zrealizowanie przez Sąd drugiej instancji funkcji rozpoznawczej i kontrolnej Sądu, o czym Sąd Najwyższy może się

przekonać z wymienionych przez skarżącego dwóch uchwał wydanych w składzie siedmiu sędziów i mających moc zasad prawnych z 1999 i 2008 r. Trafnie taki sposób umotywowania wniosku podważył w odpowiedzi na skargę pełnomocnik wnioskodawczyni A. C..

W orzecznictwie i doktrynie jest od dawna utrwalone stanowisko o tym, co oznacza oczywista zasadność skargi, jakiego ciężaru gatunkowego muszą być uchybienia przepisom postępowania cywilnego, żeby można tej oczywistości dowieść, a także, że to wymaga profesjonalnego wywodu prawniczego, niezależnego od uzasadnienia samych podstaw kasacyjnych. Pełnomocnik skarżącego tych wymagań nie zauważył, a zarzuty procesowe w większości nie są w ogóle albo niewystarczająco uzasadnione. Skarga stanowi typowy przykład dyskusji z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, co trafnie analizuje w odpowiedzi na skargę pełnomocnik uczestniczki Z. Ś. (wadliwie wskazując na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania), tymczasem z podstaw kasacyjnych zostały takie zarzuty wyłączone, a ustalenia dotyczące stanu faktycznego wiążą Sąd Najwyższy (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Postępowanie wywołane skargą kasacyjną ma charakter wyjątkowy wobec prawomocnego orzeczenia sądowego i nie stanowi trzeciej instancji sądowej. Stąd surowe wymagania, jakie ustawodawca stawia stronie formalnej skargi kasacyjnej i wnioskowi o jej przyjęcie.

Ze względu na niespełnienie wymagań wynikających z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.